

На 25 август, след 4-месечно отсъствие се завърнах на работа. Веднага се включих в отбора на ярките, формиране на основните стада ^и опитите по тематичния ни план. Придружавах Ив. Табаков при отбора и формиране кокошите стада на ТКЗС в селата.

Като зам. Председател на профкомитета, заедно с Димо Захариев, организирахме отчета ^и съревнуването и чествуването на "9-ти септември". Доста време ми трябваше, за да оправя счетоводството на "хлебната каса". По време на отсъствието ^и изцяло я ръководише Д. Захариев. С този работлив и възпитан младеж, много добре се разбирахме. Докато съм отсъствува, той беше се оженил за техничката Тотка, но с това не се промениха близките ни отношения.

По време на отсъствието ^и в института имаше доста кардери промени. Освен споменатата ^и научна сътрудничка Иванка Добрева, родена през 1919 г. в с. Чоба, Пловдивско и ръководителя на полевъдството Никола Бъркалов от с. Поповица, Пловдивско, току що завършил Пловдивския университет, беше назначен и заместник директор по производството. Казваше се Петър Бояджиев и съселянин на директора. Той обаче се оказа крайно неподходящ за тази длъжност. Бяха постъпили на работа и няколко технички и лаборантки като ^и Иванка Горчева от с. Гурково и някаква роднина на колегата Ц. Цонев; Йорданка ^и Маркизата ^и от с. Хан Аспарухово; Иванка ^и Черната ^и от с. Оряховица; Милка ^и Вятъра ^и и Пенка/Пени-мама/ от с. Дълбоки. Понеже не си спомням презимената, давам им прякорите, с които бяха кръстени след време, от постъпилият по-късно техник Атанас Търбенов.

В института сварих работна група от Почвенният институт-гр. София. От месец юни те проучваха почвите в района на института. Живееха в палатков лагер до дъбовата горичка.

Всяка вечер, край лагера им идвали стажантите/агрономи и зоотехници/ от Пловдивския и Софийски университети, както и младежите от института. Устраиваха се хубави увеселения и танцови забави. По това време в домашен отпуск беше младият офицер Тодор Пенев, синът на готвача. С него бяхме приятели и редовни посетители на тези забави. Единствен Кръстанов не идваше, за да не му се уронел престижа, като научен сътрудник. По негово желание го заведох на сбирките с приятелите си от болницата, той и тях не одобри. Даже разпространи в института, че в града съм дружал с медицински сестри, имащи леко поведение. Това наложи и с тях да погранича връзките. Бях вече на 28 години, кандидат за женидба и следваше да внимавам, като държа и аз на авторитета си.

В началото на октомври, в Стара Загора се завърна д-р Симеонов/Тенко/, който напусна Границни войски. Постъпи като лекар в Неврологическият диспансер в града. Наскоро след това, доста изненадващо за мен, той се ожени за строителната техничка Ирина Бобоцова. Не знаех за никакви близки приятелски връзки с нея, като по време на женидбата му бях в София. Покъсно разбрах, че основният му сватовник бил общият ни приятел Иван Петрович. Женидбата на Тенко доста ограничи приятелските ни връзки.

През същият този месец, за 15 дни бях командирован от Министерство на земеделието ~~за 15 дни~~ в село Скалица, Ямболско. Следваше да ~~з~~ оказвам помощ по сейтбата в ~~селата~~ този район, обхващащ землищата на селата: Генерал Тошево, Миладиновци, Межда, Голям манастир и Каменна река/Кайлъ-дере/. В по следното село през 1916 година майка ми е била учителка.

През ноември на работа в института постъпиха младежите Петър Атанасов и Атанас Търбенов от с. Чешнегирово, Пловдивск

Те бяха завършили Земеделският техникум в Садово и отслужили военната си служба. Първият беше назначен като техник към "Го ведовъдство", а вторият към "Овцевъдството". Така се случи, че първи аз ги посрещнах в института. Оказаха се много добри младежи и заедно с Димо Захариев, по-късно ми бяха най-добрите и постоянни приятели. Даже ~~след това~~ се наричахме "братя", не зависимо от моето служебно ~~попечение~~. Само Атанас Търбенов беше малко "звезек". На хората работещи в института, той измисляше много точни прокори, които бързо се възприемаха и ползваха от всички. По-късно обръщението "братя" между нас, Атанас замени с "колеги". За мен обаче те винаги бяха: Пепо, Наско и Димо. Приятелството ми с ~~тези мои приятели~~, Кърстанов също не одобряваше.

Въпреки натовареността си през тази есен, участвувах с Табаков при работата с кокошите стада в селата: Сърнево, Бъдеще и Памукчии. В Сърнево стадото беше от местни кокошки, а в другите две села кърстоски I и II поколение.

Освен това, през месец декември ~~всяки~~ понеделник, заедно с Андон Геров ~~и фалтона~~, ^{стайтора} вечерни извозваха до селата Бъдеще и Памукчии. Той изнасяше лекции по хранене и гледане на дойните крави, а аз по хранене и гледане на кокошките.

Въобще тази 1952 година беше богата на събития, оказали благоприятно влияние върху развитието ми като специалист, въпреки продължителният ми военен запас.

Независимо от очертаващото се все повече отрицателно отношение на директора К. Иванов към нас, на годишното отчетно събрание на проф организацията в института, ние бяхме избрани: аз за председател, а Димо Захариев за зам. Председател на профкомитета. По това време, след Директора ~~и~~ секретаря на ППО А на ВКП, председателя на профкомитета беше третата по права и стойност ^{личност} във всяко предприятие. Макар да бях до тази годи-

на зам. Председател, практически от три години аз ръководех профорганизацията. Тогава тя имаше доста много стопански задължения, като снабдяването на работниците и служителите с плодове и зеленчуци, чрез "хлябната каса" да ги снабдява с хляб, като стопаниска и фурната; чествуване на празници, организиране посещения на кино, театър и други културни занимания; участие в спорти състезания и други. Ние организирахме трудовите бригади, водехме съревнуването и отчитахме резултатите от него. Сключваме с ръководството на института Колективния трудов договор и участвувахме в справедливото разрешаване на всички трудови спорове по спазване Кодекса на труда.

През тази година, за пръв път организирахме в столовата колективно посрещане на Новата 1953 година. На малката сцена в нея, беше изнесена забавна програма от младежите, а ние от профкомитета отчетохме резултатите от съревнуването по годишното изпълнение на производствените планове. След това имаше много музика и танци, с бесплатни закуски и безалкохолни напитки до зори.

През януари бях ангажиран по изготвяне отчетите си за научната си дейности и производствената такса за изминалата година. В края на месеца бяхме два дни в ЦНИИК-Костинброд на отчен годишен научен съвет. Нощувахме в хотел в София.

Директор на този институт продължаваше да е Яким Шеличев. Освен преминалите от нашият институт научни сътрудници: Димитър Джурков, Харалампи Григоров, Дочо Тодоров и насъкоро назначения Цено Хинковски, към института като научни сътрудници от Министерството на земеделието бяха преминали и специалистите: д-р Иван Танев/овцевъд/, Игнат Игнатов/говедовъд/, Димитър Балъзов/птицевъд/ и Владимир Попов/коневъд/. На съвета присъствуваха от София професорите: Стефан Куманов, Рада Балев-

ска, Исаи Георгиев, Петко Иванов и Кирил Братанов, а от Пловдив: професор Кръстьо Макнев и доцентите Въто Груев и д-р Никола Несторов. От отдела "Научно-изследователско дяло" на Министерството присъствува Васил Мирков, а от дирекция "Животновъдство" специалистите Ненчо Ангелов/говедовъд/, Ангел Фардацов/свиневъд/, Тодор Тачев/овцевъд/ и Иван Найденов/фуражир/. От БАН на съвета присъствува: академик Никола Платikanov/хранение на с/с животни/, Тодор Савов/овцевъд/ и Стоян Ст. Тотев/птицевъд/. Отсъствува само, произхождащият от Стара Загора академик Георги Хлебаров. На съвета присъствува и главният редактор на списание "Животновъдство" - Атанас Лаков.

На този широк кворум са наши учени и специалисти беше обсъдена и дискутирана много обстойно бъдещата научна тематика по животновъдство, с оглед правилното й насочване и развитието при решаване проблемите му. За нас младите специалисти тези научни съвети тогава бяха своеобразна школа и семинари.

На тях ние получавахме пълна информация за състоянието на животновъдството в страната, съществуващите сериозни проблеми във връзка преустройството на селското ни стопанство и възможностите за разрешаването им.

Освен темата по породообразуването, по която работех от началото на 1952 година, на този съвет бях включен и в още три теми: а/- По породното подобреие на пуйките, с ръководител К. Иванов; б/- За проучване влиянието на люцерновото сено брашно върху носливостта на кокошките, с ръководител Ив. Табаков и в/- Изпитване готовите смески за пилета, произведени от фуражния комбинат "С. М. Киров", с ръководител Ст. Ножчев.

На този съвет бяха обособени като самостоятелни: отдел "Овцевъдство", с ръководител Боньо Райчев и отдел "Свиневъдство", с ръководител Стоян Канев.

Една вечер в София гостувах на семейство Камбурови. Бях посрещнат много добре, като Райна ми се похвали, че е бременна^а.

Още от началото на годината, Ив. Табаков прехвърли изцяло задълженията си в птицефермата на мен, означавашо че ми има вече пълно доверие.

През февруари организирахме и проведохме втори курс за бригадири към новите птицеферми ~~на~~ ТКЗС в страната. Той продължи 30 дни, като аз бях отговорник на курса. С Табаков изнесохме почти всички лекции, аз провеждах практическите занятия на курсистите. К. Иванов участвува само с няколко лекции. С курсистите си създадох много близки връзки и при изпращането им накрая, ~~не~~ организирах хубаво прощален ~~банкет~~ ^{банкет} ~~концерт~~ в ресторант на гарата в Стара Загора. Под влияние наdobrото настроение, курсиската Керанка от с. Победа, Ямболско публично обяви симпатиите си към мене и изказа благодарността на всички за доброто внимание към тях. По този повод за пръв път наруших пълното си въздържателство и изпих около 150 грама ликьор, от което получих слабо замайване.

След години при обиколките си из обществените птицеферми из страната, често срещах от тези бригадири, бивши наши курсисти.

От тази пролет за бригадир в нашата птицефера, назнаших ме най-добрата гледачка на кокошки Радка Иванова. Тя беше съпруга на моят приятел Иван Стоянов/Шварца/. Трайко Петров остана като фуражир в птицефермата. В птицевъдната канцелария, освен Тинко Константинов, за водене на племенните книги назнашихме Генка Кацарова, съпругата на Яко Кацаров. Към края на годината поради увеличената работа, назнашихме при тях и Тонка Денева, съпруга на шофьора Деню Николов.

От май 1953 година имам съхранена снимка с работещите

Съмнес

в птицефермата. На нея сме двамата с Табаков и гледачките: Дина Тенева Илиева, Дина Дичева Петрова, Райна Ганчева Генова, Мария Василева, Мария Митева и други. Поканихме и К. Иванов, но той отказа. Напоследък отношенията му с Табаков се бяха доста влошили.

Доброто ми сработване дразнеше много и сквартиранта ми Христо Кръстанов. Даже ме предупреди, че на Партийно събрание, било изразено мнение, че съм станал "подлога" на Ив. Табаков. Следвало само да се уча от него. Сметнах, че това може да е изказано ~~станичището~~ от К. Иванов и попитах Кръстанов, кой е изразил това мнение. Посочи ми името на моят приятел Стоян Колев Камбуров. Наследващия ден срещнах Стоян и му поисках обяснение.

Изненадан, той ми каза, че на събранието само Кръстанов се изказал за това, но никой не го подкрепил. Обиден много от подлостта на Кръстанов, вечерта го заключих в квартиратата, изправих го до стената и го принудих да си признае и накрая да ми се извини. От този случай, до края на съвместната ни работа, никога не съм му имал пълно доверие. Считаше се за много правоверен член на БКП, но винаги беше склонен към долни и нечестни действия.

По това време в стопанския съвет на института, често се водеха спорове по размера на нашите животновъдни ферми. Работата по породното подобреие на различните видове животни и птици изискваше по-голям брой животни. За тях беше необходим повече зърнен и груб фураж, свързано института да разполага с повече декара обработваема земя. Някои от колегите, заедно с директора считаха, че с това ще се ангажираме много с производствена дейност, която ще ни пречи за научната такава

Ние с Кацаров смятахме, че института следва да се развива на основата на собственна база и да не зависи от влиянието

на външни фактори. По това време ОНС-гр. Стара Загора ни предложи 10 хиляди декара фондови общински земи, които чрез заменици ще ни прехвърли северно от шосето Колю Ганчево - Могила.

Ние с Кацаров настоявахме да я вземем всичката, защото по-късно, след оформяне землищата на ТКЗС и да искаме, няма да могат да ни дадат обработваема земя. Даже аз предложих, новият научен център на нашият институт/лабораторната постройка и жилищата за научния персонал/ да бъдат изградени в предлаганата ни южно от затвора фондова земя/ по-късно АНК-Ст-Загора/ а съществуващата тогава база да остане като експериментална и производственна. Директора К. Иванов, с подкрепата на някои от колегите наложи своето мнение и вземахме само 5 хиляди декара такава земя, заедно с Затворническата градина. С останалата земя, ОНС-гр. Ст-Загора оформи ДЗС-гр. Ст. Загора.

Кадровите промени в института през 1953 година бяха следните. Ветеринарният лекар Петър Костов напусна, а на негово място назначен Тончо Димитров/Стотинката/ от село Коларово.

Поради несправяне с работата си, Петър Бояджиев беше освободен като зам. Директор по производството. Ние с Кацаров настоявахме да се потърси и назначи агроном, но К. Иванов със одобрение то на ОК на БКП назначи друг неподходящ човек, неспециалиста и мой съученик от гимназията Руци Генчев от с. Сладък кладенец, Старозагорско.

През пролетта на тази година, с Кърстанов се преместихме да живеем в старата ми квартира на "Белият дом", която семейството на Яко Кацаров беше освободило.

От началото на месец март, на двумесечен стаж в института дойдоха 8 момичета от последният курс на селско-съропанския техникум-гр. Айтос. По същото време на няколко месечен стаж при нас бяха: Иван Боннаков от Зоотехническият факултет

гр. София и Георги Георгиев/Гурито/ от Агрономическият факултет-гр. Пловдив. Всички живееха в Бекярското жилище и насъкоро там, от Иван Бончаков започнаха да се организират забавни вечери, заедно с всички младежи от института. Аз бързо се присъединих към тях с моята мандолина и устни физармоники. Много добре се изявяваха със своите песни момичетата от ~~тех~~никума в гр. Айтос. Христо Кръстанов и Иванка Добрева отказаха да участвуват в тези сбирки-забави, с което щял да им се урони престижа на научници сътрудници. Често ме критикуваха за участието ми.

Като председател на профкомитета, използвах възможностите на тези момичета при честването на "8-март" и "1-ви май". При пристигането им, най-напред се запознах с отговорничката им Милка Маринова Моллова, когато ~~първ~~реме на обедната почивка игрех волейбол. Тя ми се представи сама, предавайки ми поздрави от ~~моят~~ вуйчо Кончо Георгиев. При пристигането си предния ден, нощувала в своя братовчедка в града, където бил на гости моят вуйчо. Той бил кум на братовчедка й и нейният съпруг Слави Александров. Последният, по това време беше директор на Макароненият завод в града. След като разбрал, че момичето идвала на стаж при нас, моят вуйчо й казал името ми и поръчал да ми се обади. Била от с. Розовец, Пловдивско и за пръв път в Стара Загора. Изненадана била, че съм научен сътрудник, играя с младежите волейбол, но рещила да ми се обади.

Същият ден имахме съвещание в дирекцията във връзка честването на "8-ми март", на което директора доведе и отговорничката на момичетата от Айтос, за да ги включат в забавната програма. Тогава въобще не можех да допусна, че точно след една година това момиче ще ми стане съпруга.

През тази година, в международните отношения се развива

шоу така наречената "Студена война". Носеха се слухове, че Сталин е тежко болен, а с него се свързваше силата на Съветският съюз, а с това и на целият Социалистически лагер. Аз не споделях едно такова мнение, още от времето на студенството си.

Напълно нормално беше, като всеки човек и Сталин да напусне този свят. Вапцаров много ясно е писал в предсмъртното си послание: "Друг ще го замени и толкоз. Какво значи тук никаква си личност?" При определени условия, приемах голяма роля на отделната личност.

На 5 март Сталин почина, без да се промени нещо в СССР и международната обстановка.

продължавамо

Общото икономическо положение в нашата страна да се подобрява, въпреки култа към Вълко Червенков, след смъртта на Г. Димитров. Аз обаче считах, че всеки държавен или партиен ръководител може достатъчно добре да се уважава, без да се издига в култ, независимо от приносите му за развитието на дадена страна или целигите и програмата на дадена Партия.

През тази пролет, за пръв път в нашият институт дойдоха зам.Ректора на ВСИ "В.Коларов" - гр. Пловдив, доцент д-р Никола Несторов и зам.Декана на агрономическият факултет, доцент Вълко Груев. Първият завеждаше катедра Физиология с основи на анатомията на домашните животни", а втория беше доктор катедра "Животновъдство". Те дойдоха, за да установят постоянни връзки, както за стажа на тяхните студенти, така и да сключат договори за съвместна разработка на научни теми. Такива взаимоотношения имахме вече, установени с ВСИ "Г.Димитров", София, Зоотехническият факултет. Доцент д-р Н.Несторов се интересуваше повече от птицевъдството, а доцент В.Груев от овцевъдството. Д-р Н.Несторов ни предложи да започнем работа по злодневната тогава Вегетативна хибридизация, чрез хетерогенно

преливане на кръв от пуйки на кокошки, под влияние на учението на Т.Д.Лисенко. Вече споменах, че като студент бях убеден ученик на академик Д.Костов и считах за невъзможно да се получат никакви изменения. За да ^{не} праагитира, д-р Несторов ми сочеше първите резултати на проф. Сопиков, получени при такова кръвопреливане в Съветският съюз. Който Иванов веднага прие участиято ни в тази тема, но зает като директор, посочи мене като участник в нея от института. Първоначално отговорих уклончиво, че ще приема едва след като разбера за обема на работата, която ще имам да върша. За следващата среща д-р Несторов обеща да ни представи подробна работна програма. От тази програма след това разбрах, че от ноември 1953 година до март 1954 година, лично аз с помощта на един техник ще трябва да преливам кръв венозно от пук ^и, на определен брой кокошки всеки седмица. След това от получените яйца за люпене от тези кокошки, преди да се заредят в инкубатора, ще се заменя до 3 см ³ блитък с такъв от пуйчи яйца. Излюпените от тези яйца пилета след като навършат двумесечна възраст, отново ще им се прелива венозно кръв от пуйки. Тази обемна работа следва ~~да е~~ върша и то при убеждението, че нищо няма да се получи. В противен случай се опровергаваше закона за съхранение на видовете в природата. Знаех от генетиката, че наследствените изменения са възможни само при кръстосването на породите при животните и на сортовете при растенията или при мутациите. Не смеех да изразя открито мнението си, защото няколко месеци по-рано на научен съвет ^{директора} ме обвини, че съм привърженик на формалната генетика. Беше видял на бюрото ми учебника по генетика на проф. Г.Генчев. Тогава му обявих, че съм го унищожил а аз го занесох в града и съхранявам до сега.

При обсъждане методиката и работната програма Ив. Таба-

ков изказа известни съмнения по резултатите получени от проф Сопиков и от Хенриета Копиловская, научен сътрудник при проф. Х.Ф. Кушнер. Получените изменения в живота тегло можело да се получат и при отбора на кокошки с по-високо живо тегло. След това Ив. Табаков ме посъветва да приема и работя по тази тема, макар накрая да не се получи резултат. По този начин ще мога да ~~установя~~ нови методики и запозная по-подробно с физиологията на птиците, като обеща да ми помага.

През май бях в катедрата на д-р Н. Несторов в Пловдив. Там привлече участието си в тази тема и се запознах с асистентите му д-р Георги Кичев от гр. Пловдив и д-р Гено Славчев от с. Градина, Първомайско. Те също щяха да участвуват в тази тема.

Мако преди тези преговори, в брой № 444 на вестник "Септември" от 23 март 1953 г беше отпечатана първата ми научно-популярна статия: "Подбор на яйцата за люпене". Два пъти преди това я прередактирах съгласно бележките на Ив. Табаков. Трясваше да пиша кратко и ясно, за да се разбира добре от обикновеният читател. След това винаги се стараех да спазвам тези негови указания. Дали съм успявал, могат да преценят ползите научните ми статии, научно-популярните книги и брошури.

От първата половина на тази 1953 година имам съхранени доста снимки, позволили ми да възстановя спомените си за стажант-млекаря Марко, за въче ветеринарния техник и бивш млекар Стоян Камбуров, за "братята" Петър и Атанас, за стажантите-възници Иван Бончakov и Георги Георгиев и стажантките от техническа в гр. Айтос. Налага се да спомена имената на последните, а те са: Милка Моллова/отговорник/, Пенка Данчева, Мария Тотева, Дафинка Чобанова, Златка Ст. Тотева, Атанаска Славчева, Калинка Еленова и Гергана Боякова. Петър харесваше Златка, Атанас - ~~Ана~~ - Атанаска, а аз Милка. Бончakov имаше сериозни ангажимен-

ти към състудентката си Златка, за която по-късно се ожени.

СИГНАЛ СНИМКА
На ^{10/} повече снимки, които съм правил тогава със служебният си
фотоапарат, на централно място е Милка. Тогава я харесвах като
младо и хубаво момиче. Поради разликата във възрастта обаче, не
мислех за по-сериозна връзка.

През тази пролет, взаимоотношенията с моят съквартирант Христо Кърстанов продължаваха да са сложни и трудни. Според неговите разбириания, моят начин на живот не съответствува ^{дълъг} ~~да~~ на служебното ми положение. Тези ~~негови~~ оценки, аз свързвах с ограничената му обща култура и не доброто домашно възпитание. Те не отговаряха и на социалистическите разбириания, признаващи правото на всеки човек, при условията на средата в която живее, да се изявява според подготовката и възможностите си. Това, че ние с него сме получили по-голямо образование, не ни дававаше правото да се държим неравностойно с хората, които ни заобикалят. Даже, когато си поставен ~~да~~ ги ръководи, следва да ги уважаваш и им показваш добър пример за подражание. Кърстанов често обичаше да демонстрира бедният си социален произход и членството си в БКП, но поведението му не съответствуваше нито на едното, нито на другото. За пръв път попадах в обкръжението на хора, които бяха станали членове на БКП, не заради убедеността си в правото на социалистическите идеи, а заради личните си облаги и служебна кариера. В това отношение най-добре се проявяваше неговата приятелка, колежката Иванка Добрева. Макар тя да произхождаше от твърде заможно семейство, беше също член на БКП. Често демонстрираше някакъв свой студенски актив, от времето когато ^е следва ^{18/} в Загреб, а след това и в София. За мен тя беше твърде ограничена, несериозна и с голямо самомнение стара мома. Като членове на бюрото на ПЛО на БКП в института, често даваха доста неком-

петентни оценки за всеки от работещите в института.

В резултата на доста интимните отношения между Кръстанов и Добрева, аз също попаднах под ударите на тяхните критики.

Прибирали се една вечер в квартирата, сварих Кръстанов облечен официално да се готви да излиза. Без да го попитам, той ми обясни, че отива в квартирата на Иванка Добрева, тъй като решил да се ожени за нея. Тя беше над 5 години по-голяма от него, ~~като напомни~~ ^{тоги факт} ~~Боянко~~, тъй има предвид този факт. Допълних че само поради този факт, не одобрявам решението му. След година вероятно ще съжалява за това си решение. Отговори ми, че като човек с по-голям опит в живота от него и с добър политически актив, тя ще го подпомага за една по-бързай успешна научна кариера. Моето отрицателно отношение към нея било резултат на "дребно буркоазния" ми произход и политическата ми изостаналост. Нищо не му отговорих и той замина, без пожелания от моя страна.

Изненадващо за мен, към 23 часа той се завърна. Без да го питам, той ми обясни, че се отказал от женитбата си за Иванка Добрева. Отбил се и при Яко Кацаров, които го посъветвал същото като мене.

Няколко дни след това, Добрева ме извика на разговор. С много груб тон ме обвини, че съм провалил женидбата й с Христо Кръстанов. При отказа си, той й посочил моето име и доводите ми. Нарече ме "буркоазно копеле", на което престоят в института щяла да се постарае да стане много труден. Без да и отговарям напуснах стаята в която работеше. След това постоянно ми създаваше затруднения, но винаги успявах да ги преодолявам.

По средата на април, в младежката ни група се случи произшествия със сериозни последствия и поуки за всички.

В неделен ден, стола не работеше и ние бяхме на "суха"

храна, закупвана от магазина. Когато бяхме в града, посещавахме никакъя закусвалня, а понякога и ресторант "Балкан", тогава южно от Търговската гимназия. Там свиреше циганският оркестър на Армандо. Тогава трикебапчета с гарнитура, две парчета хляб и една бира/лимонада/ струваше около 100 лева, ~~Тогава~~ моята заплата беше 1050 лева, а на техническият персонал 500 лева. По тази причина, един неделен ден решихме да останем в института, като си организираме общ обяд и вечеря. Поканихме всички бекари живеещи в института, общо към 20 души. Приеха да участвуват Иванка Добрева, Христо Кърстанов и ветер.лекар П.Костов, който не беше ~~напуснал~~^{още}. Аз осигурих четири заклани петли и в събота след обед ги предадох на готвача бай Пеньо, ~~Зад~~а ни ги приготви в две големи тави. Те се съхраняваха в готоварницата за следващия ден. Колективният обяд се проведе в стаята на "братята" в Бекарското жилище с посуда от стола.

Всички бяха доволни, като си пожелахме и друг неделен ден организираме такива колективни обеди. Тогава често имаше в института принудително заклани животни, който се продаваха с 50 на сто намаление. Остана обаче доста ядене в тавите и ние решихме да го върнем и съхраним в столовата до вечерта, когато да го доизядем. След вечерята си устроихме забава и довод ^{се} прибрахме по квартирите. Към 1 часа през нощта започва при доста от участвущите сериозно фтомашно разстройство.

До сутринта почти всички се оправят, с изключение на три от "айтоските" момичета, "братата" Атанас и д-р Костов. Наложи се да ги откараме в Окръжната болница.

Същият понеделник имахме стопански съвет, на който д-р Костов имаше да изнася информация, а него го нямаше. По този начин "колективното разстройство" стана известно в целият институт. Към обед доиде и лекарска brigada, за да установи пр

чините. Съмнявали се за някакъв причинител, установен само в Африка. След два дни, не установи ~~и~~ причината, нашите засегнати бяха изписани от болницата. Доста време ни подиграваха в института, ~~наричайки~~ ^и "посерковците".

Едва след година, когато моят приятел Стоян Камбуров беше вече напуснал института ~~и~~ призна, че е автор на това дяло. Засегнат, че не бил поканен на общата тряпеза като семеен, след обед влиза в столова/готварницата/ и сипва в останалото в тавите разслабителната английска сол. Изненадан, просто не можах да му повярвам.

Наскоро след това, цялата младежка група бяхме на опера в града. След ~~нея~~, поради проливният дъжд се наложи да нощуваме в града. ~~Момичетата от Айтос разпределихме~~ ^{да нощуват} по познати в града, ~~а~~ ^{аз} две заведох у нас. Тогава запознах Милка с родителите си, след което я заведох да нощува у леля си Донка. Тя беше щивачка в града.

Все повече харесвах Милка, което не можех да крия от "братята". Особено приятно ми беше да слушам рециталите и песните й, особенно известните руски тогава, като: "Темная ночь", "Досвидания мама", "Вечер на рейде", "Любимый город", "Доля, доля", "И кто его знаешь", "Студенточка", "Черное море", и други. Особено ме впечатляваше изпълнението на певеца "Что ты бледен", на която ще изложа съдържанието.

Что ты бледен мой миленкий мальчик?

Если нада, я врачъ позовѣть.

Мама, мама, мне врачъ не поможет;

Я влюбился в девченку одну.

У её мама, чёрные бровы,

Голубые большие глаза.

Верю, верю, мой миленкий мальчик,

Ех, молодая была я ~~сами~~

Мольчугана до страсть я полюбила,

Даже жить без него не могла.

Рано, рано, мой миленкий мальчик,

Ех, молодая была я ~~сами~~

И однажди с его я подружила,

И тебя мой синок родила.

От българските песни, които изпълняваше, най-впечатляваща беше "Партизански романс", на който също ще дам текста:

Ветре клехте, клетва ми остана, Брат бъди ми, не ходи в Бълканы

Не пречувай кимести вържари, И не оголвай крыните чукари.

Где кажи ми, любе ще се скрие, Враг кога му дирите открие.

Где на завет, морен ще полегне, Сън кога му крепките налегне.

Три години любето си чакам, Три години дребни сълзи роня,

Три години сведена над стана, С чер ~~кинар~~, да не види мама.

Три години любето си чакам, Ще го чакам свадба да направя,

Ще поканя старите свадбари, ~~ЧВЕНТ БУКИ И ДЕБУЦИ СГАРК-~~

~~Ще поканя старите свадбари, ще го чакам свадба да направя.~~

Много добре и вълнуващо рецитираше "Сашка" от ~~Васелин~~
~~Андреев~~ ~~Иванов~~. По-късно вече като семейни, често я молех да ги изпълнява. Със годините семеините грижи ни настиснаха и започнахме все по рядко да пеем. Аз също обичах често да се пея, но в нейните песни имаше нещо типично характерно само при нея.

Тази година, при честването на "1-ви май", в забавната програма включихме и "айтоските" момичета. За пръв път нямахме бележки от административното и партийно ръководство по провеждането на "Празника на труда".

На 3 май, тяхният стаж приключи и те си заминаха. При изпращането им, те ни обещаха, че ще ни поканят на абитуренският си бал в гр. Айтос. И без тях нашите забавни сбирки продължиха, но известно време се чувствуващ липсата им.

В работата ми като научен сътрудник, нещата се развиваха доста добре. Ив. Табаков беше доволен и ми позволяваше все по-вече да работя самостоятелно. Често провеждахме поучителни и полезни за мене разговори. Споделил с него критиките на Кърстенов, той започна на стопанските съвети умщлени да ми отправя критични бележки. Даже заяви веднаж пред всички, че в неделен ден съм "закачал птицевъдна секция на закачалката и съм тръгвал за града". Веднага му отговорих, че не мога да я нося със себе си. След това допълних, че съгласно Кодекса на труда и като Председател на профкомитета, съм длъжен да давам пример за спазването му. След това Табаков ми се извини, като посочи, че го е направил нарочно, за да ги заблуди мислят че имаме противоречия.

От началото на 1953 година, с него бяхме в самостоятелна стая, разположена между дирекцията и телефонната кабина. Това ни позволяваше често да водим творчески разговори. Аз поех изцяло цялата ни дейност в птицевъдната ферма, а Табаков преедимно тази в птицефермите на ТКЗС. Често канеше и К. Иванов, но той почти не ходеше с него. Затова все по-често ме вземаше със себе си. Тогава работехме с птицефермите в селата: Горно Ботево, Сърнево, Загоре, Бъдеще и Памукчи-Старозагорско и 1 Оризово, Малко Тръново-Чирпанско и гр. Чирпан. Често посещавахме люпилните в: Гранит-Чирпанско, Горно Ботево и Богомилово-Старозагорско^{еакто}, Стоил Войвода-Новозагорско.

Чрез М-во на земеделието, Табаков осигури средства и в нашата птицеферма построихме 5 нови опитни помещения за по 100 кокошки/всяко с две отделения по 50 ~~кокошки~~/ . Разширена беше нашата люпилня с 10,000 яйце места. Построен беше и нов пилчарник за 2,500 пилета.

Добрите възможности за ефективна селекционна работа с

птиците ми позволява да прилагам старата си любов към генетиката. Обичах да наблюдавам поведението на птиците и затова често бях в кокошите стада и разговарях с гледачите^K. Те бяха предимно работливи селски жени. Те^C споделяха с мен проблемите си, както при гледането на птиците, така и семайните си такива. Освен със съвети, аз се стараех да им помагам и като Председател на профкомитета. Табаков не одобряваше тази моя голяма близост с гледачите. Добрите следвало да се поощрят, но да се държат на известно разстояние от ръководителя си, като даже се страхуват от него и го уважават. Аз считах, че уважението следва да е взаимно, като всеки следва да знае и изпълнява задълженията си в работата. Често му напомнях, че^{СЕМ} израстнал на село и познавам добре селските хора и лесно разпознавам може^{тък}, тия които обичат за хитруват. По-недоверчив и бдителен бях в отношенията си с колегите научни сътрудници и отчасти с техническият персонал. Колегите, в стремежа си за бързо израстване в науката, поради по-малките си възможности, много по-често са склонни към по-долини и финни подлости и хитрования, отколкото по-простите и селски хора.

Като пример ще посоча само един случай. След един проливен дъжд бяхме излезли с Табаков на обиколка из птицефермата. Обикновено гледачи^{те} след дъжд следващо да насишват локвите в дворовете с пясък, за да не пият от тях кокошките замърсената дъждовна вода. Срећнахме гледачката Дина Дичева извън дворовете на нейните помещения и Табаков я попита, дали има^{има} локви в дворовете на помещенията. Тя поуплашено му отговори че няма. След това се приближи до мене и ме попита, какво е това "локва". След като й обясних, че е "гъол" или "гъолчета", тя веднага достигна, тръгналият към нейните дворове Табаков викайки: "Има, има локви другарю Табаков". Той я обвини, че

се е опитала да го излъже. Аз се опитах да я оправдая, че в нашите села хората не познават думата "локва". Дичовица беше една от най-добрите ни гледачки. Нейният мъж, вече го споменавах преди, беше един от добрите овчари в овцевъдна секция. В канцеларията Табаков ми направи забележка, че съм се опитал да оправдая гледачката, с която не се съгласих.

През лятото на тази 1953 година с "Братята" решихме да скупим велосипеди. Тогава те струваха 1300 лева. Теглих заем от Взаимо~~спомагателната~~ каса и взех малък заем от Радка Иванова. Купих си велосипед "Симсон" немско производство. С него по-бързо и лесно се предвижвах до града.

Преди~~и~~ бала на "айтоските" момичета, разменихме по няколко писма, като аз им изпратих последните правени с тях снимки. Аз получих писма от Милка и Дафинка, с които ни съобщаваха, че балът ще им е на 13 юни. Ние в писмата си им съобщаваха, че за спомен от тях, като сигнал ползваме ~~молоцията~~ на тяхната песен: "А бре свети Петре, аз нали ти рекох, в Раят да не пущаш нито една жена!"

За тяхният бал получихме три покани. Аз бях обиден, защото моята покана беше от друго момиче, а не от Милка. Въпреки това с "братята" бяхме решили да отидем. Но се случи така, че на същата дата/събота/, имахме Стопански съвет и аз не можех да отида. Това беше повод и "братята" да не отидат.

От юни 1953 г до февруари 1954 г ние с Милка, първоначално по моя инициатива, разменихме доста писма. През това време Иван^и Добрева, ходила до техникума в Айтос по служба^и, пред директора^и, нейн състудент^и, викат Милка и се опитва^и да ме зле постави. При една наша среща през юли 1953 година, Милка ме информира за това.

На 12 юли^{Петровден/} за трети път празнувахме "Денят на

тичевъда". Проведохме го на открито, до канцеларията на птичий ефтермат. Въпреки, че ~~то~~ поканихме К. Иванов ^{ти} отново не дойде.

Тази година реколтата беше много добра. Това наложи ние от профкомитета да организираме доста бригади по прибирането на сеното и по време на жетвата. След приключването на жетвата, организирахме безплатна екскурзия на участниците до връх "Св. Никола" с банкет на 2 август. Тъй като от 1 август аз бях в домашен отпуск, след банкета с птичевъда Тинко Константинов потеглихме за хижа "Узана". Улучихме много хубаво време и на следващия ден през Равна гора и Корита, късно след обед бяхме на хижа "Мазалат", ~~кале~~ изкачихме и връх Марево-хорн, където правихме снимки. Движехме се само двамата, защото нямах предварителна връзка с "габровци". На следващия ден през "Пеещите канари", където правихме снимки, излязохме на билото и през "Гръмотевичната поляна", след обед бяхме на хижа Тъжа. Тинко беше във въторг от планинските красоти. На следващия ден, той пожела да направим двоен ^{поеход} преминаване през връх "Ботев" до хижа "Рай". По тази причина отложихме изкачването на връх "Мара Гидик". Тръгнахме рано сутринта, като се отбихме само на "Момина пизда" и до обед бяхме ~~до~~ пирамидата на връх Ботев. Полюбувахме се на панорамата, слязохме на наблюдателницата, посрещнати от Благо с билков чай. Тук починахме доста, като правихме и снимки. След това през "Праспата" се съмняхме по стръмната пътека на хижа "Рай". Вечерта на хижата Тинко ми се оплака, че се е доста преуморил. Бай Иван ме информира, че чичо ми проф. Н. Бонев още не е идвал на хижата.

Сутринта си направихме снимки пред хижата и след няколко почивки, към обед бяхме в Калофер. Наложи се бай Аврам Киряков да дава ободряващи лекарства на преумореният Тинко.

След обед с влака потеглихме от Калофер и до вечерта

бяхме в Стара Загора. След това Тинко няколко дни не се чувствуваше добре, но твърдеше, че е доволен от скитането ни из Стара планина.

На 10 август прекъснах отпуската си, ^{третият} заради курс за бригадири-птицевъди, организиран от М-во на земеделието. Аз следваше да ги посрещна в института и организирам провеждането му, и заедно с Табаков да бъдем основните му лектори.

По същото време в института/август и септември/ бяха две групи стажанти от по 10 души студенти от София и Пловдив. С тях имам направени няколко снимки, по които сега си спомням имената на някои от тях. Например от Зоотехническият факултет на Цветана Ненчева и Дафина от София, Янко Стефанов и Манджу от Дупница и албанецъ Шабан, а от ^{агро}номическия факултет-гр. Пловдив на Петя Плюмкова от Пловдив и Миньо Синът от Ст-Загора. С "братята" най-много дружахме с Цеца, Дафина и Петя, но и не на нивото, както с "айтоските" момичета. По-късно при посещенията си в Пловдив се срещах с Петя и Гуфито, а в София с Цеца и Дафина.

През септември, приятеля ми Стоян К. Камбуров напусна института и стана платен председател на профкомитета в ДЗС-Ст-Загора. На негово място за млекар бе назначен Георги Г. Петков /Гошето/ от с. Елхово, Старозагорско.

През октомври назначихме за техник едно от "Айтоските" момичета - Мария Тотева /Мичето/. Опита ми да назнача Милка Молова беше осуетен от Иванка Добрева. Тогава тя постъпи на работа като младши зоотехник в с. Николаево, Казанлъшко.

През ноември групата на младежите от института, организирахме екскурзия до "Младежкият дом" в Прохода на Републиката.

Нощувахме в домът на Иванка Попова /Горчева/. Бях уговорил да се срещнем с Милка, но се разминахме.

През същата есен "братята" ми бяха предназначени: Петър за бригадир в Говедовъдната ферма, а Атанас в Овцевъдната такава.

По този начин се увеличаваше заплатата им. Отново имаше възможност да назначим Милка за техник в института, но отново Ив. Добрева доста грубо се намеси.

Тази есен, освен в отбора на ярките и формиране кокошите стада в нашата птицеферма, заедно с Табаков участвувах в тази дейност в птицефермита на селата: Бъдаще, Памукчи и Сърнево.

Заедно с това, през ноември и декември всеки понеделник посещавах Раднево, където провеждах семинар с гледачите на овце.

Сутрин пътувах с камиона на Млекоцентрала, а се връщах с влака през Нова Загора. При едно от тези пътувания, стъпих накриево и си разтеглих лошо сухожилието на стъпалото на левият крак. След семинара в Раднево, се наложи с каруца да ме извозят до гарата. В града ходих до болницата и чикакчийката Абаджиеva. След това близо месец имах болки и накуцвах. Въпреки това ходих до София и участвувах в ~~ЦНИИ~~ Костинброд на научна конференция по проблемите на животновъдството. Използвах престоят си в София и посетих семейство на Марин П. Камбуров.

На 19 декември /Никулден/, всички специалисти в института гостувахме на Никола Бърkalov, агронома в полевъдството. Прекарахме една приятна вечер. Само директора К. Иванов не дойде. Той все повече се изолираше от колектива.

От тази есен започнах да работя по темата за Вегетативната хибридиация. Освен доц. д-р Н. Несторов, като ръководител и неговите асистенти д-р Г. Кичев и д-р Г. Славчев, почти формално участвуващ и К. Иванов. Отново се опитах да назнача като техник по тази тема Милка, и отново ми попреши Ив. Добрева, която беше секретар на ППО на БКП.

Отношенията Табаков-К. Иванов ставаха все по обтегнати и

на мен ми ставаше все по-трудно да балансирам между тях. Последния се стараеше да се налага, често много некомпетентно като директор. Споменах вече и за доносите, които правеше предимно за безпартийните специалисти до ОК на БКП, включително и за Табаков, макар да беше единствен от целият колектив тогава с учена степен. К.Иванов даже понякога не спазваше най-елементарните морални и колегиялни отношения. За пример ще посоча най-фрариращият случай.

По поръчка на М-во на земеделието Ив.Табаков беше написал една брошура от 8 страници по хранене и гледане на кокошките, разпространявана бесплатно от Министерството. К.Иванов решава да пише подобна статия за сп. "Животновъдство" и преписва почти "дума по дума" брошурата на Табаков, като от пред поставя само едно изречение за увод. На един научен съвет в института Ив.Табаков разобличи К.Иванов в най-грубо, "плагиатство", като разясни пред всички, как могат да се ползват цитати от чужди статии и публикации. Накрая помоли К.Иванов да му се извини, защото го е направил от незнание на тези изисквания. Вместо да направи това, К.Иванов най-нахално обвини Табакче не желаел със знанията си да подпомага нашето птицевъдство и затова е преписал и отпечатал материалът, като свой. Разстроен Табаков, заяви пред всички, че е явно недоразумение един толкова ограничен и нечестен човек ~~да~~ да бъде не само научен сътрудник, но и директор на научен институт. Накрая просълзен напусна заседанието повтарящи: "Нещастна България".

Случаят имаше поучителен ефект за всички присъствуващи.

За мен 1953 година беше много ползотворна и запомняща се. През нея се бях насочил и към момиче, за което желаех да се оженя.

Новата 1954 година посрещнахме в Стара Загора, заедно с

Милка ^и съмейството на д-р Симеонов/Тенко/ в дома на Иван Петрович. По моя покана Милка дойде от с. Николаево. И преди това на няколко пъти идва, като нощуваше при леля си Донка, за която вече споменах. Тя имаше син, Наско, ученик в гимназията и дъщеря Тинка, омъжена за офицера Ив. Желев от с. Дълбоки. Последните живееха в гр. Казанлък. След посрещането на Новата година, отново нощува в леля си. След това на 1 януари обядвахме у нас когато я запознах с майка си. По това време баща ми беше в болницата, поради кръвоизлив от язва в stomаха. Целият ден бяхме заедно и накрая аз ѝ предложих да се омъжи за мен. Тя се съгласи, но следваше да вземе съгласието на родителите си и тогава да определим датата за сключване на граждansкият брак. Вечерта я изпратих за с. Николаево, където продължаваше да работи.

Освен на Нова Година и по Коледа/от 7 до 9 януари/, относно вали обилен сняг, след което до края на месеца беше много студено. От 25 до 28 януари бяхме на годишън научен съвет в ЦНИИЖ-Костинброд. Нощувахме в София и въпреки студа всяка сутрин с влака пътувахме за Костинброд. От там при -25° под нулата, пеш по линията се предвиждаше до института. През тези дни беше измерена рекордно ниската за страната температура -34° в гр. Трън. Аз бях с кожен калпак и спуснати наушници, с което предпазвах синузитите си. На някои колеги обаче премръзнаха ушите. Тези студове продължиха и през целият месец февруари и началото на март. Тази зима съм запомнил, като най-студената в живота ми.

През тези студени месеци постоянно следваше да преливаме кръв от пуйки на кокошки в неотопявани помещения или на открито заедно с Генка Кацарова и гледачката Райна Ганчева.

Бяхме оставили 200 млади кокошки/кръстоски/ на един от ле-

Тен лагер със сламен покрив на институтското пасище, при условията на отглеждане в селският двор. През тези студени месеци им возихме с една бъчонка топла вода за пиене, понеже тази в поилките им замръзваше. Мазахме на няколко пъти гребените на кокошките със свинка ~~масър~~, за да не измръзват. Наложи се да чистим лягера и от наветият в него сняг. През това време не умря от студа нито една кокошка, но носливостта спадна до 3-4 яйца от 200 носачки на ден. За пръв и последен път в кариерата си като птицевъд, тогава видях в гнездата замръзали яйца.

През януари, Милка получи съгласието на родителите си за женитбата ни, но през това време на 20 януари почина дядо Й.

Според християнските обичаи се налагало да се изчака 40 дни.

Баща Й идва на среща с мен в Стара Загора, за да се запознаем. С него се уточнихме склучването на брака ни да стане на 7 март. В края на януари и баща ми беше изписан от болницата и аз отново водих Милка у нас. Родителите ми също одобриха избора и брака ми.

С Милка се разбрахме след брака ни, тя да напусне с. Николаево и въпреки неудобството да живеем у нас, за да имаме освобождение да бъде освободена стаята от квартиранката ни. През това време щяхме да търсим работа на Милка в града.

Въпреки усложненията в живота ми и студената зима, аз успешно се справях със служебните си задължения. Въпреки че от дълбокия сняг не можех да ползвам велосипеда си, аз често ходех пеш до града. Бях здрав физически и в добра спортна форма. Къстанов често ми се чудеше, как съм издържал.

От тази зима много добре помня снежната виелица на 9-ти февруари. На 8-ми вечерта бяхме с Милка на опера в старият театър. След това я заведох да нощува у леля си, а сутринта

щеше да се прибере с влака в Николаево. Аз нощувах у нас и сутрата в 5,30 часа потеглих за института. Духаше силен вятър и валеше обилен сняг. След с. Колю Ганчево трябваше да преодолявам доста големи преспи сняг по шосето. В Затворническата градина се отбих да се постопля при овчаря Диню Димитров, който гледаше там изолирано внесени преди няколко месеца от Съветския съюз овце от породата "Кавказки меринос". Той се изненада, че съм тръгнал в такова време от града. След това преодолявайки доста преспи, към 7 часа успях да се добера до института. Събудих Кръстанов и заедно отдохме да закусим в столовата. Отивайки в канцелариите, не заварихме никой ~~да~~ на работа. Наложи се да организираме служители и гледачи на животни за разчистване на пътеки до помещениета и канцеларии. С група гледачи на птици и Теню Илиев направихме проход за да предвижим бъчонката с топла вода за кокошките на летния лагер. Той беше затрупан от голяма пряспа сняг и едвам го открихме. Снегът беше почти до нивото на кацалките вътре в лагера. Едва към обед се завърнах в канцелariята, за да докладвам на Табаков за положението в птицефермата. Наскоро след това при нас дойде директора К. Иванов. Той ни информира за трудностите в различните ферми, поради ~~наветите~~ преспи ~~сняг~~, а ние за положението при нас. Допълнително ни каза, че ветеринарният техник Станcho Нанчев се е обадил, че не можал да преодолее преспите след ^{с.} Колю Ганчево и се върнал в града.

Когато му казах, че сутрата съм дошел от града, той не ми повярва. Посочих му като свидетели Хр. Кръстанов и овчаря Диню Димитров.

На следващият ден /10 февруари/, когато беше вече ~~веч~~ ~~тихо~~ и спокойно, вследствие преспите в един кладенец близо до общинската свинеферма в с. Колю Ганчево, пропадат и се

се удавят общинският ветеринарен лекар д-р Коев от с.Дълбоки и новоназначения млад агроном в общината. С д-р Коев бяхме добри приятели.

Според моите "брата", тежката и продължителна зима ме принудила да се оженя, за да имало кой да ме топли.

При срещата с дядо Марин /башата на Милка/, се уговорихме при сключването на гражданския брак да поканим на тържествен обяд само около двадесетина най-близки роднини от двете страни в нашият дом. След това да заминем през Пловдив за с.

Розовец, като там престоим няколко дни, за да се запозная с близките на Милка. За свидетели на брака ми се бях уговорил с д-р Сименов/Тенко/ и съпругата му Ирина.

На 6 март/събота/, подготвих молбата си за 14 дни домаше отпуск по повод женидбата, която оставих на Табаков. ~~нощ~~ Той следващо на 7 март/понеделник/ да я предаде на директора ако не се явя на работа. Това означаваше, че вече съм женен.

На 7 март/неделя/, съгласно уговорката сутринта рано ~~възкачих~~ Милка отидох с влака да ~~взема~~ леля Й Дока. Дядо Марин беше дошел предния ден в Стара Загора и щеше да нощува при ~~дядо~~ ~~и~~ си Невена.

На гарата в Казанлък ме чакаше Милка, изпращана от брат Й Георги/ученик в гимназията/, братовчед Й Митко и леля Й Дока. С обратният влак се върнахме само двамата. На гарата в Стара Загора ни чакаха: дядо Марин, леля Й Донка и Невена.

Вместо да отидем всички у нас, Невена обяви че Милка и родните й ще отидат у тях, а аз с кумовете следвало да отида и я взема официално за сключване брака в Общината. Това до ста ме ~~обиди~~ и едва успях да се овладея. Върнах се в къщи обяснен им положението и след известно умуване и съвети о вучинайка Жанка, се съгласих на сценария на Невена. Още то

Гава реших, че в бъдещето си семейство, не следва да допущам намесата на **роднините ни** в семейните ни отношения.

От идохме с кумовете в Невенини и към 10,30 часа заедно с Милка, бяхме с всички роднини пред Ритуалната зала. За ~~около~~ 15 минути бяха изпълнени всички формалности, след което ние с Милка подписахме гражданския си брак, а след това и кумовете като свидетели. С това се постави началото на нашият семеен живот. От нас самите завидяхме за колко време ще успеем да се приспособим един към друг. Можеше да отидем и живеем в института, но аз не желаех да изолирам Милка от моите родители и условията на живот в града. Не предвидих, че през работното време, аз няма да съм при нея и процеса на приспособяването ще се удължи.

След сключване на брака, бяхме всички на свадбено угощение в нашият дом. Вечерта, заедно с дядо Марин, с влака отидоме в Пловдив. Братовчетката ми Фанчето Султанова ни даде ключа да нощуваме в тяхния апартамент. Тогава той беше празен. Дядо Марин нощува при роднини. Така, че първата брачна нощ с Милка прекарахме **само** в апартамента на Султанови.

На следващия ден/8 март/, по уговорка с дядо Марин излязохме да се разходим из града и да си вземем билет за автобуса, който тръгваше след обед в 16 часа. Времето беше влажно и валеше мокър сняг. По случай празника купих на Милка една жилетка. На обяд се хранихме в една закусвалня. Потеглихме от автогарата в квартал Филипове, като автобуса много трудно се предвижваше през топящият се сняг. Преминахме край ДЗС-гр. Пловдив, село Войводиново, а след село Калековец, през моста на река Стряма. Бях ~~а~~ непознати за мен райони. След селата Парчевич и Николаево с жители католици, достигнахме село Брезово. като равнината стана доста хълмиста. От Брезово беше моят ко-

лега, пиротехник Петър Доненчев, за чиято гибел по време на воината вече споменах. След Брезово, повечето пътници бяха от Зеленикова и Бабек, познати на дядо Марин. Той с удоволствие ме запознаваше с тях, като негов зет. По времето на пътуването ~~той~~ постоянно ми обясняваше местностите през които преминавахме, особено между Брезово и Розовец. Посочи ми Бачуров мост, ~~близо~~ до Розовец, където бил убит паргизанина Сутов.

След като минахме край стопанският двор на ТКЗС-то, навлязохме в родното село на Милка. На площадчето в южния край на селото, ние слязохме посрещнати от няколко родници, водени от баба Видка, майката на Милка. Беше вече тъмно и тя носеше фенер. По тесен стръмен път отдохме в тяхният дом, който бе ~~близо~~ до шумаща планинска река. Там ни чакаха родници и съседи, дошли да видят и се запознаят със зетят. Нямаше угощение нито почерпка, поради траура за дядото на Милка. Направим впечатление почти градската носия, характерна за населението от Средногорието, както и доста шумният им говор. Общо впечатленията от хората и домът на Милка бяха много добри.

Още с пристигането ни в Розовец, Милка промени говора си на местен диалект, както и поведението си и се държеше като типична Рахманлийка/Розовчанка/. И след дългият ни съвместен живот, при всяко пристигане в Розовец, тя винаги правеше това.

Още тази първа вечер в домът на съпругата ми, бях запознат от дядо Марин доста подробно с историята на родът Моллови, както и с историята на селото. Рахманлии беше старото му име и е създадено преди 200 години от преселници от село Казанка-Старозагорско. Васил Левски го е посещавал няколко пъти и къщата в която е отсядъл, сега се пази като музей. Имали и местен хайдутин-Добри войвода, на когото прадядото на Милка бил съратник. Бях информиран доста подробно и за участие

то на хората от селото в партизанското движение през 1941-1944 година.

На въпросите на шумно говорещите роднини на Милка отговарях кратко, като повече слушах. Въобще се показах като "срамежлив зет".

По време на престоят ни в селото, посетихме домовете на всички роднини. Като "въздържател" винаги предизвиквах недоволството им, защото се гордееха със своята "рахманлиска" ракия.

Даже дядо Марин ме предупреди, че ако не "пропия" от тяхната ракия, такива зетове се връщат обратно. Отговорих му, че ведна га ще си замина, но с Милка. Второто противоречие между нас възникна, относно неговото желание след изтичане на траура за неговият баща, да се направи голяма свадба. Отговорих му, че с Милка сме се ~~уговорили~~^{да} не правим "панаири". Той ме разбра добре и повече не повдига този въпрос.

Ще пътната вечер разбрах, че майката и бабата на Милка са вегетарианци, с изключение на дядо Марин. Покъсно научих, че причината е леля Донка, на базата на учението на Л.Н.Толстой и симпатизиращото му в България "Бяло братство" на Дънов. Дядо Марин изрази пред мен надеждата, че ще съдействувам в бъдеще да се ликвидира вегетариянството в семейството му. Призна ми, че по убеждения е анархо-комунист и че е в конфликт с някои от комунистите в селото. Аз също му признаях, че съм убеден привърженик на социалистическите идеи, но още не съм като интелигент приет за член на БКП. Преди това съм бил член на РМС и ДКМС и ОФ. Информирах го накратко и за революционното минало на дядо ми и на баща ми.

От тези разговори ~~научих~~, че от Милкиният род има убит партизанин с фамилията Далевски през януари 1944 г., в местността "Дерменка".

Още ~~стари~~ ^{стари}ят ден, при селският фотограф си направихме първата семейна снимка с Милка и братовчедките и Милка и Боянка.

От това първо посещение в с. Розовец, най-добре помня срещата си със съседката баба Димовица. При запознаването тя заяви, че всички в селото научили, че Милка се омъжила за доста по-голям от нея, а то се оказа ^{да} доста младо и хубаво момче. Това нейно изказване ме поласка, но предизвика у мен съжалението, че съм могъл още малко да поергенувам.

При завръщането си в Стара Загора, взехме само част от "чеиза" на Милка, защото нямаше къде да го настаним в дома на родителите ми. Ходихме и до Николаево, да уредим освобождането й от работа и приберем багажа ѝ.

Първите седмици от съвместния ни живот и двата се приспособявахме, като Милка ми предостави да решавам и някои от личните ѝ проблеми, какъвто беше задочното ѝ студенство по зоотехника от есента на 1953 година. За да продължи да следва "задочно", тя следваше да работи в селско-стопанско предприятие. Неуспешните ми опити да я уредя в нашият институт ме принудиха ~~да~~ ^{да} предложа и решим временно да "Замразим" студенството, да устроявамето ѝ на работа. Затова решихме да избягваме и забременяването ѝ, което по-късно ни създава усложнен ^и.

Същевременно тя трябваше да съживителствува само с родителите ми, докато аз бях на работа.

След женидбата си, отидох на работа без да заведа Милка в института. Само почерпих приятели и колеги, ~~като~~ ^{като} "братята" бяха обидени, че не съм ги поканил. Извиних се с траура в семейството на Милка. Бях критикуван от Кърстанов и Добрева, че съм се оженил за съвсем младо момиче.

След като ръководството на института разбра, че нямам намерение да живея семейно в института, беше ми предложен ^{да}

ползвам старата си квартира при нужда.

Въпреки първоначалните сравнително трудни условия за живот на едно младо семейство, първите няколко месеца нямахме сериозни недоразумения. Изключение беше само конфликта с лелята Невена. Към края на първият месец от женитбата, ни дойде на гости баба Видка, майката на Милка. Докато съм бил на работа, Милка я посреща и завежда у нас. След това я води до леля си Донка. След като се върнах от работа, тримата излязохме на разходка из града и накрая отдохме у Невенини. Когато станахме да си тръгваме, Невена внезапно обяви че баба Видка ще остане да нощува у тях. Отговорих й, че тя е за пръв път в Стара Загора и ще гостува и ношува у нас. Тя обаче ми отговори още по накално, че при "рахманлийци" жените командвали и баба Видка ще ношува у тях. Със същия тон й отвърнах, че при "Ножчеви", мъжете командват и няма да допусна близки на съпругата ми, да се месят в семейният ни живот. След това станах и помолих Милка и баба Видка да тръгват с мен. По пътя споделих с тях, че съжалявам за този спор със съпругата на Слави Александров, когото познавам като добър и разумен мъж.

След този случай, Невена пише писма до братовчедките на Милка в София, че Милка се омъжила за много лош човек и не е сполучила с брака си. Наложи се по този повод да преустановя за доста време връзките с Невена.

По времето около женидбата ми, на 25 февруари 1954 година се проведе VI-тият конгрес на БКП. На него бяха приети показателите за развитието на страната през втората петилетка.

В нашият институт бяха извършени някои структурни промени и назначени нови научни сътрудници. Към новооткритият отдел "Фуражно производство", от месец август с конкурс беше назначен Стефан Савов Димитров от гр. Котел. Към отдел "Напоя-

ване на с/с култури" през месец април беше назначен Георги Христов от Дупница, а към отдел "Свиневъдство" също с конкурс Андрей Петров Андреев от Ямбол. Последният беше стажант в института през 1950 година. От тази година всички научни сътрудници се назначаваха след провеждане на конкурси, обявявани ~~на~~ ~~на конкурси~~ от отдел научно-изследователско дело към М-во на земеделието.

През тази година ни напусна овцевъда Боню Райчев, който се премести в института по икономика в София. През лято то ни напусна в моет сътудент Цоню Ат. Цонев, преместил се в Опитната станция-Садово, на която по-късно стана директор. На негово място от Опитното напоително поле-гр. Ямбол беше преместен при нас научният сътрудник Димитър Вълчанов. През месец април ни напусна агронома Никола Бъркалов и на негово място беше назначен агронома Марин П. Митев, като завеждащ полевъдна секция.

След напушкането на Боню Райчев, двамата с Яко Кацаров със съгласието на директора ходихме на няколко пъти при Петър Минев в Нова Загора и успяхме да ^{се}убедим през октомври 1954 година отново да се завърне в института и оглави отдела по Овцевъдство.

През тази 1954 година, значително увеличихме броят на птиците в институтската птицеферма, позволило ни да разширим работата си по създаването на новата порода кокошки. Продължихме и работата си по вегетативната хибридирация. През есента на тази година, със заповед на М-во за земеделието зайци-ците бяха преместени в ДЗС-гр. Ст-Загора. Това значително облекчи моята работа в секцията.

Значително разширихме дейността си с Табаков с птицефермите в селата: Сърнево, Памукчии, Малко Тръново, Оризово и Ст-

мово, а така също и в ДЗС-та в гр. Нова Загора и Гълъбово. Всички тези птицеферми бяха снабдени с кокошки-кръстоски. Оказваме помощ и на люпилните в: Раднево, Стамово, Богомилово и Стара Загора и Стоил Войвода, Новозагорско.

Въобще през тази година бях доста натоварен, а вече и семеен трябваше да огранича доста връзките с младежите в института, както и спортните си занимания. Движението ми с колелото до института и обратно, поддържащо физическото ми състояние.

Милка, за да заангажира сводното си време се включи в дейността на ДСНМ в квартала. Въпреки че не се оплакваше, много се тормозаше от постоянните съвети и контрола на моята майка.

Прискорбната ми заетост, тогава не ми позволяваше реално да преценя кризата, която тя преживяваше.

Председателството ми на профкомитета, ми създаваше допълнителни трудности в семейните отношения. Често се налагаше вечер да се връщам с колелото към 22 или 23 часа. На годишната конференция на профсъюзите в Старозагорски окръг през декември 1954 година, бях избран за член на Окръжния комитет на профсъюза на с/стопанските и горски работници. Негов председател тогава беше Вълчо Тотев, а секретар Марко Матев. Приех и това задължение при условие, че не ме изпращат на обиколка из окръга, в който тогава влизаха 8 околии, включително от Сливенския, Ямболския и Балчикски райони.

В края на юли ползвах домашният си отпуск и с Милка предприехме свадбеното си екскурзионно летуване из Стара планина. С нас пожела да дойде и "брата" Петър Кумов. Но не можаха да дойдат, защото кумата Ирина беше бременна. Добре екипирани на 1 август потеглихме през Казанлък и село Крън и към обед бяхме на връх Бузлуджа, където присъствахме на тържествата. След тях обиколихме историческите места и се уст-

роихме на подходящо място до гората за почивка и нощуване.

Направихме си нещо като примитивна колиба. Набрахме и складирахме много дърва и вечерта запалихме хубав огън. До късно през нощта се забавлявахме със съседните групи туристи, също нощуващи на открито. През нощта на няколко пъти ставахме да се топлим край огъня. Сутринта, след като закусихме Петър ни направи няколко снимки на фон на хижата. След това потеглихме за връх "Св. Никола". Там си правихме снимки на Руското грбище и паметника. След това слязохме до шосето за Габрово, където обядвахме и почивахме. След това се предвишихме по обичайният си маршрут до хижа "Узана". Там заварихме група туристи от Габрово, от които научих, че отново сме се разминали с Недю Чепът. Вечерта прекарахме много забавно в хижата, заедно с Габровци. На следващият ден/3 август/, заедно с група от четирима "габровци", през Равна гора потеглихме за хижа "Мазалат".

На "Корита" почивахме*, а от "Синята локва" се полюбувахме на красива панорама. Времето беше много хубаво и правихме снимки. Движехме се бавно, защото единият габровец доста накуцваше. Затова едва след обед бяхме на хижата. Пазача ни посрещна като стари познати. Тук сварихме група туристи от Севлиево. След добра почивка, тримата с Милка и Петър изкачихме връх Матерн-хорн^{**}, на който при залез слънце си правихме снимки. Вечерта прекарахме много забавно в хижата. Сутринта след закуска, направихме снимки на фон на хижата заедно с "габровци" и потеглихме за хижа "Тъжа". Спирахме на "Пеещите канари" и седловината под "Триглав", Кедемлия/, където почивахме и правихме снимки. През "Гръмотевичната поляна" се спуснахме на "Смесището", където почивахме и към 14 часа бяхме на хижата. Там сварихме две групи туристи от с. Острец и с. Априлци. Заедно с тях прекарахме една забавна вечер.

На 5 август сутринта, отново заедно с "Габровци", потеглихме за връх "Ботев". Още като изкачихме масива, Милка постоянно се взираше в далечината на юг, за да ни покаже връх "Братя от Средногорието". Отбихме само на "Момина пизда" да пием студена вода и към 13 часа бяхме на пирамидата, където си направихме снимка за спомен от връх "Ботев". След това отидохме на наблюдателницата посещнати от Благо. След това обядвахме и починахме. "Габровците" останаха да нощуват в наблюдателницата, а ние, след като направихме снимка на фон на наблюдателницата, през "Праспата" тръгнахме за хижата "Рай". Там пристигнахме към 18 часа, посещнати от пазача бай Иван. Починахме и се полюбувахме на околните красоти. С туристите в хижата прекарахме доста забавна вечер.

На 6 август сутринта, след като направихме няколко снимки потеглихме за гр. Калофер, като почивахме само на "Паниците". Бай Аврам Кириков ни посещна като желани гости. Той ни придружи до музея на "Христо Ботев" и ни развежда из града. Нощувахме в дома му.

На 7 август сутринта след добра закуска, пригответа от домакините, потеглихме за село Розовец, като Милка щеше да ни води. След като минахме през гара Калофер, тя си призна че в този район е слизала само на спирка "Свежен", където дядо Марин винаги я чакал, за да я заведе през с. Свежен до Розовец.

Тогава разговарях с железнничарите на гара Калофер, които ми посочиха коларски път през гората, достигащ на северозапад близо до с. Свежен. Движейки се из гората, Милка започна да бере билки, когато се убоде крака на един счупен клон. Наложи се да промиваме и превързваме раната с йод. Спазвайки посока ^{излязохме} през гората ~~захое~~ на поляна със стадо овце. Овчаря му ни упъти и скоро излязохме на горният южен край на село Свежен, почти

на билото на Сърнена средна гора. Близо пет часа бяхме скитали от сутринта. От билото, по хубав коларски път към 16 часа бяхме в Розовец. Родителите на Милка бяха изненадани, защо не бяха предупредени. Виждайки Милка да куца от нараненото си стъпало, дядо Марин ми отправи доста остра критика. Сестра му Донка, а сега и дъщеря му, все на такива "старозагорци" нали тали. Починалия мъж на сестра му, често я водел пеш през село Казанка до Розовец. Сега пък зет му я довел през Стара планина. Не му отговорих нищо.

На следващия ден, Петър с автобуса замина за Пловдив и от там за родното си село Чешнегирово. Ние с Милка останахме в Розовец до края на отпуската ми. При дядо Марин сварихме да гостуват братовчедката йа Милка, Пенка със съпругът си Кирил Исаев от София, но те скоро си заминаха. Дядо Марин бил един от основателите на ТКЗС-то в селото, но го беше напуснал. Имаше около 25 - 30 декара ниви пръснати из планината. Сварихме ги да вършеят и ние десетина дни им помагахме в селско-стопанските работи. Заедно с брата на Милка, участвувахме в прибирането на картофите, плодове и останалите дейности. Дядо Марин основно се издържаше от дърводелският си занаят. Бабата на Милка, Радка беше 85 годишна, с болно сърце и само се замаваше с пригответе ястията в къщи.

С дядо Марин имахме доста сериозен разговор за необходимостта да се завърне в ТКЗС-то, което през 1955 година направи, а той стана дърводелец в стопанството.

Въпреки ангажираността ни с работа по полето, всяка вечер с Милка се събирахме със семействата на нейни приятелки и роднини. По това време в село си бяха: Георги Караманов, студент в СССР и оженен за рускиня; Йоно Чепилски със съпругата си Тотка, комшийка на Милка; Минчо Кюрийски и други. Че-

сто се събиражме в "Бориките", на хълма в източния край на селото, близо до дядо Мариновият дом. Играехме белото и се забавлявахме. На тях идваше и братовчеда на Милка, Тотю със съпругата си и други нейни роднини.

На 25 август се заврнахме в Стара Загора. В къщи сварих ме семейството на брат ми, заврнали се от строителен обект. Още на другия ден аз бях на работа, а Милка имаше вече компания, съпругата на брат ми Златка и двете им деца: Зюмбюлка на 6 години и Красимира на две години. Скоро снажата Златка започнала да злослови по мой адрес, че понеже съм бил опериран като дете, съм бил повреден и от мен Милка няма да може да забременее. С това си обясних, защо по това време тя настояваше да не я пазя и да желае да забременее. Налудничавата жена на моя брат и по-късно с интригите си, често ни създаваше неприятности.

От есента по настояване дядо Марин, братът на Милка беше прехвърлен на учи в старозагорската гимназия. Живееше на квартира, но ние с Милка следваха да го контролираме. Оказа се гле зено момче и ни създава грижи.

На 21 септември аз навърших 30 години. Вече имах семейство, бях научен сътрудник и добри перспективи за развитие.

По този повод си направих снимка пощенски формат.

съм лекар Тази есен, работата ми в птицефермата беше доста напрегната. Табаков ми предостави и формирането на елитните разводни групи. Продължаваха задължениета ми и като председател на профкомитета в института. Налагаше ми се понякога да нощувам в института.

По настояване на Яко Кацаров и със съгласието на Христо Кръстанов, които ми станаха гаранти, през месец юни бях приет за кандидат член на ВКП. Третият гарант ми беше градинарят

Иван Мечкаров. За мен и фамилията ми много добре се изказа готвача Пеню Тодоров. Вече 6 години работех в института и всички добре ме познаваха. Само Иванка Добрева се държа резервирано.

От 15 до 22 декември, от М-во на земеделието бях командирован в гр. Пещера. Следваше да оказвам помощ на животновъдните ферми в селата от района ~~на~~, като всяка вечер нощувах в града. Обикалях с общинския файтон, придружен от млад зоотенник, родом от гр. Батак. Посетихме мястото, където е бил убит Алеко Костадинов.

В края на декември, бях в София на годишният отчетен научен съвет в ЦНИИЖ-Костинброд. С мен в София дойде и Милка. Нощувахме в семейство Исаеви на ул. "Троянски проход" № 6, близо до спирка "Дим. Несторов" на трамвай № 5. Братовчедката на Милка, като милосердна сестра, докато съм бил на съвета в Костинброд беше водила ~~Милка~~ на изследване и установяват, че е бременна. Вечерта ми съобщиха новината. В София бяхме до 30 декември, като посетихме и семейство Иван Желеви, вече генерал, преместен в София. При постуоването в семейство Исаеви и посещението при семейство Желеви, трябваше да разсейвам лошото мнение за мене, създадено чрез писмата на Невена.

На връщане от София, нощувахме в Пловдив при семейство Султанови, където бяхме прекарали с Милка първата си брачна нощ. На 31 декември сутринта с автобус отидохме в Розовец, където посрещнахме Новата 1955 година. На 2 януари се завърnahme в Стара Загора.

Връщайки се на работа в института, заварих леглото си изхвърлено в коридора до общата ни квартира с Кръстанов, защото той се беше оженил. Настаних се при техника Никола Паскалев, живеещ сам в стая от апартамента на готвача бай Пеню.

Той беше от с. Чешнагириово, назначен наскоро по препоръка на
братята по темата за Вегетативната хибридизация.

За мен 1954 година беше много успешна, преди всичко с
женитбата ми. Освен със стабилизацията ми като научен сътрудник,
бях избран за член на Бюрото на ОК на профсъюза на селско-стопанските и горски работници, а така също и приет за
кандидат-член на БКП. Считах обаче, че общественната ми дейност
доста ми пречи на научната кариера. Понеже често опонирах
на ръководството на института и на държащите на "положението"
си колеги, те не ме обичаха. Ползвах се обаче с голям
авторитет сред работниците и младежите в института. По тази
причина ме включваха в ръководствата на обществено-политически
те организации, за да ме използват.

През 1955 година работех главно по четиритях си научни
теми^и ръководството на птицефермата, като отделях време и за
птицефермите в ТКЗС и ДЗС в района. В същото време отноше-
нията Табаков и К. Иванов все повече се влошаваха. Още през
1954 г Табаков се опита да се премести в птицевъдната секция
на ЦНИИЖ-Костинброд, но не успя. Освен Д. Балъзов, там беше
назначен бившият козевъд Петър Вълчев. Същият след това бе-
ше изпратен 20 дни на обучение в нашата птицевъдна секция.

Яким Шеличев и К. Иванов не допуснаха преместването на Иван
Табаков. Тези отношения ми пречеха доста в работата и в отно-
шенията ми с ръководителите на двата института. Работата ми
по темата с Вегетативната хибридизация ми осигуряваше под-
крепата на доц. д-р Н. Несторов. Не ми разрешиха да назнача
Милка, но по нейна препоръка по същата тема назначихме Минка
Дермонска ~~она~~ Розовец за лаборантка. Тя беше завършила техни-
кума в гр. Айтос.

Със заповед № IV-1838 от 10 март 1955 г бях включен в

колектива по подобряване на местната новозагорска пуйка с ръководител К. Иванов. За изпълнението й беше създано стадо от местни пуйки и внесени от Съветския съюз Северокавказки пуйки. Ангажиран К. Иванов като директор, работата му по тази тема бях принуден да поема изцяло аз.

Претовареността ми с работа, обстановката в института и бременността на Милка доста ме изнервяше. Това довеждаше често до семейни спречкания със съпругата ми.

Едва през юли, баща ми успя да уреди преместването на баба Катеринка в друга квартира. В ~~стая~~ се настани семейството на брат ми, а ние с Милка в западната стая на къщата ни. Родители ние останаха в ~~средната~~ стая, като общо ползвахме средната малка стая и коридора-всекидневна.

Независимо от тежката обстановка, заедно с К. Иванов превдохме и отпечатахме чрез "Земиздат" книгата на Колобов: "Развъддане на високопродуктивни кокошки". От нея получих и първият си хонорар. В колектив с доц. д-р Н. Несторов беше отпечатана и първата ми научна публикация: "Повишаване жизнеността на кокошките от породата род-айланд и мелезите от местна кокошка по род-айланд, чрез хетерогенно кръвопреливане."

От 25 юли до 25 август бях в домашен отпуск, който поради напредналата бременност на Милка, прекарахме в Стара Загора. На 20 август ни гостува със съпругата си моят приятел и състудент Иван Славков. Той беше по това време директор на Лозаро-винарското училище в гр. Плевен. Ношуваха у нас и след като ги изпратихме, се наложи да заведа Милка в родилният дом.

На 21 август се роди синът ми, едро и здраво момче с тегло 4,150 кг. Кръстихме го на името на баща ми-Васил. Бяхме много щастливи не само ние двамата с Милка, а и моят баща. Дълго време след това той показваше удостоверилието за раж-

дането на внука си, носещ трите му имена - Васил Стефанов Ножче^в

Това демонстрира и при гостуването на вуйчо ми Кънчо, станало причина последния да се разплаче, загдето не са кръстили ~~в~~ негово име роденият му преди месец внуц. Записани ~~в~~ името Петю, вместо Кънчо, за да ^{не} се получи същото.

След ~~в~~ сяко завръщане от работата - напред отивах да видя синът си. Често го вземах и ако плачеше, танцувах с него в стаята, докато се успокои. Мечтаех по-бързо да порастне. Като мъжки баща по-леко понасях трудностите в работата си.

В края на годината Табаков ми довери, че почти е уредил преместването си на работа в едно стопанство край София.

По това време бях утвърден за редовен член на БКП, с което се чувствувах виновен пред моят баща, изключениет от Партията, но с много по-големи заслуги като комунист. Той признаваше диктатурата на пролетариата при завземане на властта и укрепването й, но не приемаше методите на диктат след ~~наръпова~~ ^{стабилизиране}, както и ползването на привилегии от властувящите.

В края на декември Табаков излезе в домашен отпуск от 1. I. 1956 година, като сподели с мен, че след нея няма да се върне на работа в института. По този повод си направихме общ снимка с целият колектив. С ~~неговото~~ напуштане, приключващ най-важният етап от подготовката ми като специалист-птицевъд. Той беше най-добрият мой учител в птицевъдната наука и винаги съм го сочил като такъв. Дали съм добър негов ученик, бъдещата ми дейност и работа щеше да покаже.

С раждането на синът ми и подобрение обстановката в нашият дом напълно ^{се} стабилизира семейството ми.

С тази 1955 година завърши един важен етап от моят живот.